

Sygn. akt I C 593/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 w Jaśle

sprawy z powództwa B. (...) (...)w G.

przeciwko S. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 593/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 18.10.2016 r.

W pozwie wniesionym w dniu 04.08.2016 r. powód B.

(...)

z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej S. S. kwoty 631,73 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości 14% w skali roku od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z 02.09.2014 r. zawartej z (...) Bankiem S.A. nabył przysługującą od pozwanej wierzytelność pieniężną, wynikającą z umowy kredytu ratalnego z 16.06.2009 r. o nr (...). Powód wskazał, że w dniu 12.05.2015 r. zawarł z pozwaną porozumienie, na podstawie którego naliczał odsetki za opóźnienie, jednakże wobec nieterminowej spłaty zobowiązania, wierzytelność została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

Pozwana, ustosunkowując się do żądania powoda zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia, zaś na wypadek jego nieuwzględnienia, wniosła

o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na miesięczne raty w kwocie 100 – 150 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana S. S. zawarł 16.06.2009 r. z (...) Bankiem S.A.

z siedzibą we W. umowę o kredyt na zakup towarów i usług nr (...). Umowa przewidywała spłatę kwoty kredytu w wysokości 1.317,89 zł wraz z odsetkami w 36 miesięcznych ratach (dowód: kserokopia umowy kredytu – k. 12).

Wobec niewywiązania się przez pozwaną z obowiązku spłaty, kredyt stał się wymagalny z dniem 16.12.2011r. (dowód: adnotacja o wymagalności zawarta w wyciągu z elektronicznej wersji załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z 02.09.2014 r. – k. 15, przesłuchanie pozwanej S. S. – k. 22v.).

W dniu 02.09.2014 r. zawarta została umowa przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem S.A. a powodem, której przedmiotem miała być min. wierzytelność wynikająca z umowy o kredyt z 16.06.2009 r. nr (...) (dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 16-16v., wyciąg z elektronicznej wersji załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności z 02.09.2014 r. –

k. 15, wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda na dzień 07.07.2016 r. – k. 5).

Pozwana znajduje się w bardzo trudnej sytuacji zdrowotnej i materialnej. Jest osobą chorą na depresję i pozostaje pod stałą opieką lekarza psychiatrii i psychologa. Jej źródłem dochodu jest renta w kwocie 754 zł miesięcznie, a na utrzymaniu ma męża i córkę studiującą. Mąż nie pracuje na stałe, a jedynie podejmuje się pracy dorywczej i z tego tytułu jest w stanie zarobić 200 – 300 zł miesięcznie, jednakże nadużywa alkoholu i co zarobi, to przepije (dowód: przesłuchanie pozwanej – k. 22v.).

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty prywatne oraz potwierdzone za zgodność - ich kserokopie. Dowody te Sąd uznał za wiarygodną podstawę ustalenia stanu faktycznego w sprawie, z tym zastrzeżeniem, że przedłożony w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w myśl art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, Sąd ocenił jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.) potwierdzający fakt dokonania cesji wierzytelności nim objętej. Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania pozwanej.

Sąd zważył, co następuje.

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie. Żądanie powoda, pomimo wykazania faktu skutecznego wstąpienia w prawa zbywcy wierzytelności opisanej w pozwie, jak i faktu jej istnienia, nie może zostać uwzględnione z uwagi na podniesiony przez pozwaną na rozprawie 18.10.2016 r. zarzut przedawnienia roszczenia.

Treść art. 509 k.c. wskazuje, że powód - jako nabywca - nabywa wierzytelność o takiej treści, jaka przysługiwała zbywcy, a z wierzytelnością po przelewie pozostają związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (art. 513 k.c.).

Do takich zarzutów należy również zarzut przedawnienia roszczenia. Skoro zatem powód wywodzi swoje roszczenie z umowy kredytowej, to przyjmując należy, że dla tego typu roszczenia termin przedawnienia wynosi 3 lata. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata (art. 118 k.c.). Zważając, że cedent, jako bank, zawodowo tj. profesjonalnie, w sposób zorganizowany zajmuje się zawieraniem umów kredytu i pożyczek, to tym samym roszczenie o zwrot należności z tego tytułu ma niewątpliwą związek z prowadzoną działalnością w rozumieniu art. 118 k.c. Kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Takie stanowisko zostało wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. uchwała z 17.07.2003 r., III CZP 43/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 151) i podziela je sąd rozpoznający niniejszą sprawę.

Skoro roszczenie wynikające z umowy o kredyt z 16.06.2009 r.

nr (...) stało się wymagalne 16.12.2011 r., mogło być dochodzone przez powoda jedynie przez upływem 3 – letniego terminu, tj. nie później niż do 16.12.2014 r. Pozew został złożony w niniejszej sprawie w dniu 04.08.2016 r. (dowód: potwierdzenie nadania u operatora pocztowego - k. 18). W tej sytuacji powództwo w sprawie podlega oddaleniu jako spóźnione, a to na podstawie powołanych w treści uzasadnienia przepisów.

Zauważyć należy, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby wystąpiły jakiegokolwiek zdarzenia prawne (o których mowa w art. 123 k.c.), które skutkowałyby przerwaniem biegu przedawnienia. W szczególności powód nie wykazał, aby pozwana uznała roszczenie. Powód wspomina jedynie

w uzasadnieniu pozwu, że w dniu 12.05.2015 r. miało dojść do zawarcia porozumienia z pozwaną, nie przedkłada jednak na poparcie tego twierdzenia żadnego dowodu. Nie zostało więc udowodnione, czy porozumienie takie było zawarte, a jeżeli tak, to jaka była jego treść. Powód nie sprostał więc ciężącemu na nim z mocy art. 6 i 232 k.p.c. obowiązkowi dowodowemu. Zgodnie natomiast z regułą wyrażoną w art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Żaden przepis zaś nie nakłada na sąd w procesie cywilnym obowiązku dążenia do ustalenia prawdy obiektywnej.

W tym stanie sprawy, należało orzec jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. r.pr. A. K.;
- jednocześnie doręczyć pełnomocnikowi kserokopię protokołu rozprawy z 18.10.2016 r.
- kal. 14 dni.